

Хитрата Мецана

Остарѣла бѣ Мецана,
сѣ мѣршавѣ и превитѣ грѣбнакѣ.
Ни ядѣше, ни ревѣше,
Спѣше въ гѣстия шубракѣ.

Една утринѣ се показа
Кумчо Вѣлчо тамѣ бѣ спрѣлѣ;
и презѣ сѣлзи тя му каза:
— Какѣ на време си дошелѣ!

Кумчо Вѣлчо, вечѣ намислихѣ
прошка да поискамѣ азѣ
отѣ роднини и отѣ близки,
че ми идва смѣртни часѣ.

Тебѣ ще пратя сѣ тазѣ покана,
ти си храбѣрѣ и напетѣ.
— Ехѣ, приемамѣ, бе мецано,
тозѣ любезенѣ комплиментѣ!...

Вижѣ, задачата е тежка,
но не мога отрѣка...
Първи срещна таралежка.
— Кумчо Вѣлчо, где така?

— Ей бодливко, всички каня —
сѣ малко неприятна вѣстѣ:
сбира старата Мецана
гости у дома си днесѣ!...

Не изрекѣлѣ, край шубрака
спрѣ и Заю Дѣлгоухѣ.
— Хей, страхливко, ти що чакашѣ?
— Кумчо Вѣлчо, всичко чухѣ;

Трогнатѣ сѣмѣ отѣ тазѣ покана,
Но за жалостѣ, туй го знамѣ,
че ще бѣжда у Мецана
азѣ на гоститѣ курбанѣ.

— Ехѣ страхливко, днесѣ е пости,
где е твоятѣ малѣкѣ умѣ?...
— Не лѣжи ме, тия гости,
знамѣ, не ще ме правятѣ кумѣ.

По-нататѣкѣ сѣсѣ брадата
спрѣ и стариятѣ козелѣ.
— Хей, бѣгачо сѣсѣ рогата,
и за тебѣ сѣмѣ азѣ дошелѣ!
— Зная, зная, но сѣ Мецана
толкозѣ ний не сме добре,
не ща нейната покана;
тазѣ дѣртица нека мре!

Зададе се Кума Лиса
и сѣ поклонѣ край Вѣлча спрѣ,
Той любезно я здрависа.
— Кумчо Вѣлчо, на кѣде?

Трѣгналѣ сѣмѣ да каня гости
у Мецана на обѣдѣ,
иска сѣ всѣки да се прости...
Но ний нѣмаме кѣсметѣ!...

Гр. Угаровѣ

Колю е юнакѣ

Колю е юнакѣ,
голямѣ и сѣрдцатѣ.
Неговиятѣ конѣ
е отѣ вѣрбовѣ клонѣ.

На глава калпакѣ —
сѣщински юнакѣ.
Сѣ поясѣ на коремѣ,
че е той голѣмѣ.

Неговата чета,
е отѣ петѣ момчета,
По горитѣ ходи,
Изѣ балкани броди

Нашиятѣ юнакѣ
много е сѣрдцатѣ.
Бѣга той отѣ жаба
катѣ сѣщинска баба.

Емилѣ К. Димитровѣ
уч. отѣ III кл. — Орѣхово

Снѣжинки

Като перушинки
Падатѣ отѣ небето,
Сутринѣ, обѣдѣ, вечерѣ,
Бѣлитѣ снѣжинки.

Трѣгнаха децата,
Вече по пѣрзалки
Викатѣ, тичатѣ, скачатѣ,
Сѣ радостѣ въ сѣрдцата.

Правятѣ снѣжни топки,
Биятѣ се и падатѣ,
Плѣзгатѣ се сѣ шейнитѣ,
Сѣ виковѣ до Бога...

Людмилѣ Гатевѣ
уч. II. отд., Никополѣ